

VOGADORS

ARCHITECTURAL

ROWERS

CATALUNYA

ILLES

BALEARS

B I E N N A L E

A R C H I T E T T U R A

2 0 1 2

hard

materiality

for

a

permeable

architecture

JORDI BADIA I FÉLIX ARRANZ (COMISSARIS DE L'EXPOSICIÓ)

Les intervencions que Meritxell Inaraja ha portat a terme a La Seca volen fer visibles els estrats de diferents èpoques que s'han acumulat en aquest edifici al llarg dels segles. Ha recuperat arcs i obertures que havien quedat cegats, tot i que el seu objectiu no ha sigut buscar el contrast entre el vell i el nou sinó realitzar una obra homogènia. El projecte revalorava el pati i no deixa de banda el vessant plàstic. El potència posant en relleu la relació entre el que és gran i el que és petit, entre el que està obert i està tancat des de la construcció material i la definició dels espais. Aquestes relacions creen un escenari de suggeriments i vistes creuades que mostra i oculta, com ho fa un ésser viu en transformació constant.

La Biennale di Venezia

13. Mostra Internazionale di Architettura
 Eventi collaterali

L'ARQUITECTA

Fitxa tècnica

PROJECTE: La Seca
 ADREÇA: Carrer Flassaders, 40, Barcelona
 ARQUITECTA: Meritxell Inaraja
 Meritxell Inaraja (Vic, 1968). Arquitecta per FETSAB, 1994. Entre les seves obres destaquen l'Escola de Música de Palafrúls, el Centre de Serveis d'Empuriabrava, els Arxius Comarcals del Baix Ebre, el Montsià i el Garraf i la restauració de l'Antiga Fàbrica de la Moneda La Seca per a Espai Escènic Brossa a Barcelona. També ha realitzat les obres de restauració de les Muralles de Vic i els projectes de restauració de la muralla de Santa Maria de Vilabertran i de la coberta del Monestir de Sant Pere de Camprodon.
 SUPERFÍCIE CONSTRUÏDA: 1.250 m²
 FOTÒGRAF: Fotografia d'arquitectura Wenzel
 PREMIS: Segona menció del XI Premio de Arquitectura de Ladrillo 2009-2011 D'Hispanyat (Asociación Española de Fabricantes de Ladrillos y Tejas de Arcilla Cocida).

La Seca

MERITXELL INARAJA

La Seca pren el nom de la Seca Reial o Reial Fàbrica de Moneda de la Corona d'Aragó. A la vella fàbrica, que ocupava diverses finques entre el carrer actual de la Seca i el dels Flassaders, s'hi va encunyar moneda de manera discontinua entre el 1441 i el 1849, tot i que una part de l'edifici és més antiga, probablement del segle XIII o anterior.

La restauració realitzada a la finca número 40 del carrer dels Flassaders correspon a una part de l'espai que va ocupar aquesta antiga fàbrica de la moneda. La intervenció arquitectònica s'ha basat en la compatibilitat entre la preservació històrica i patrimonial de les construccions realitzades en diferents èpoques a l'edifici amb el nou ús cultural al qual es destina. La proposta final ha incorporat totes les inter-

vençions fetes al llarg de tota la història de l'edifici per mostrar-ne la diversitat, la complexitat i les modificacions patides al llarg del temps pels diferents usos que ha tingut l'edifici. A més a més dels elements construïts, el projecte final manté la tipologia de l'edifici existent, preservant l'única sala de planta baixa i la distribució d'espais dels pisos al voltant del pati.

Per a la reutilització com a equipament cultural de l'edifici i l'adaptació a les normatives i usos actuals, la proposta planteja la construcció de dos nous elements dins del conjunt, que, sense desvirtuar en cap cas les característiques formals i patrimonials de l'edifici, permeten millorar-ne el funcionament. Es tracta, d'una banda, de l'oferta d'una triple alçada obtinguda pel tancament d'un buit existent en

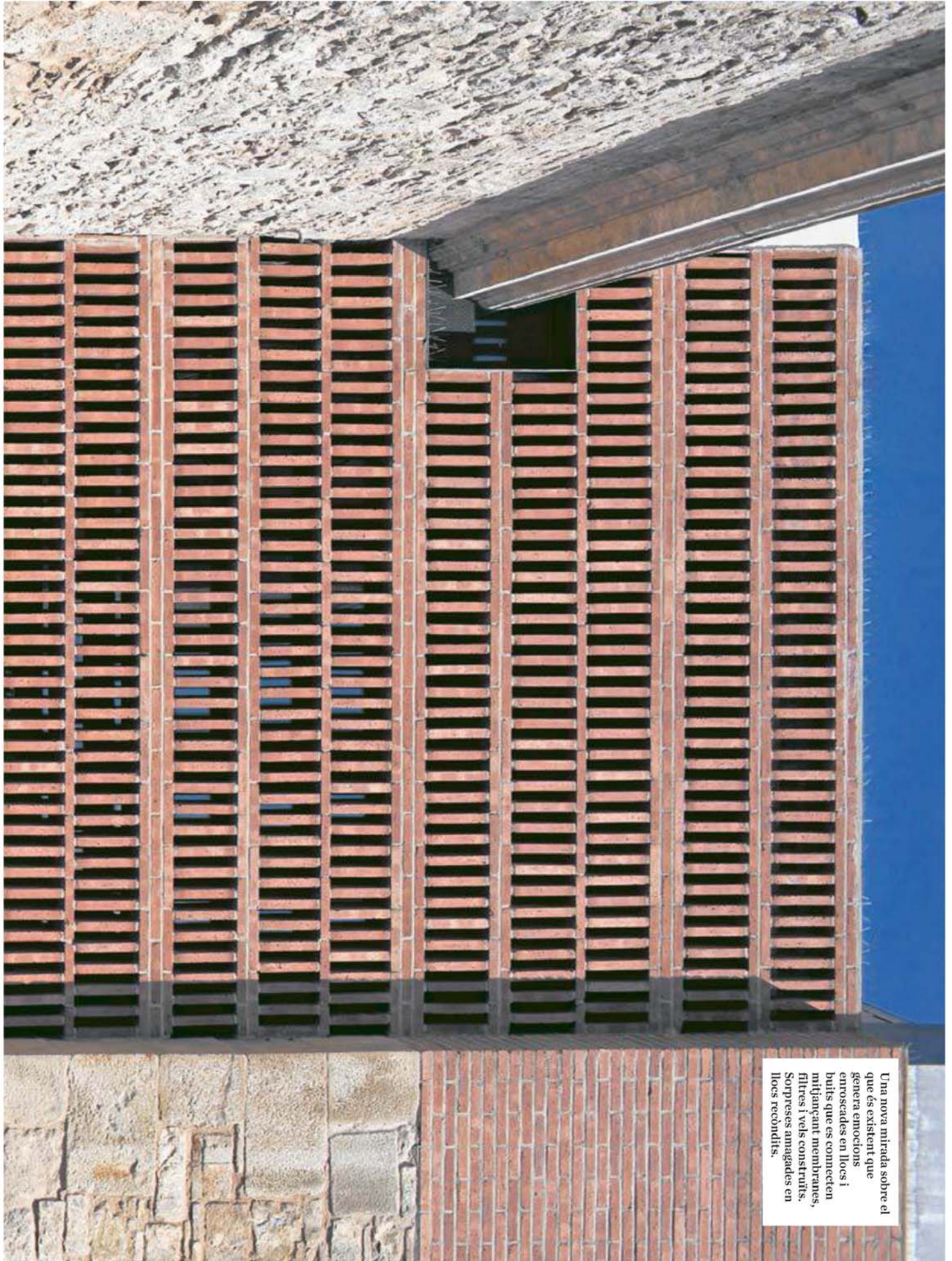
Reutilitzar
 La triple alçada s'aprofita per crear una entrada de llum natural

l'edifici original, que permet relacionar les tres plantes en vertical i dóna al conjunt, originalment d'escala i dimensions domèstiques, una proporció més adient per a un edifici públic. Aquesta mateixa triple alçada s'aprofita per crear una entrada de llum natural al nucli d'accés a l'edifici i relacionar visualment la planta baixa amb el pati de planta primera, que queda regularitzat en el seu perímetre exterior.

I, de l'altra, horitzontalment i a la planta segona, s'ha construït una nova ala d'edifici amb la forma d'un pont cobert, tancat i de construcció contemporània, que uneix els dos sectors, cosa que permet el recorregut continu i circular i delimita les vistes des de l'interior del pati, que queda d'aquesta manera definit com a possible sala d'actes a l'aire lliure.

Consulta el catálogo
de la exposición

Una nova mirada sobre el que és existent que genera emocions entroscaades en llocs i bults que es connecten mifangant membranes, filtres i vels construïts. Sorpreses amagades en llocs recòndits.

“El que és nou i el que és vell s’hi relacionen de manera brillant”

Jordi Garcés

Premi FAD, Amics de la Ciutat i Ciutat de Barcelona. Autor del Pavelló Olímpic de la Vall Hebron, dels Museu de la Ciència i del Museu Picasso (amb Enric Soria) i del projecte de rehabilitació i ampliació del “Palais de Justice de Strasbourg”

La introducció d’un nou i adequat programa d’ús –sala teatral i activitats complementàries– a La Seca és el primer punt de l’operació que Meritzell Inaraja ha resolt de manera brillant. Això és el que posa en marxa tot el procés posterior, en què s’enderroca, es neteja, es reforça, etcètera, per anar preparant i interpretant l’edifici per al seu nou ús.

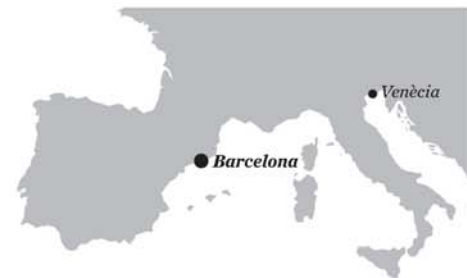
A continuació arriben les decisions bàsiques de col·locació i disseny d’accessos, resolució de l’espai teatral a la planta baixa i concentració d’activitats complementàries a les

plantes superiors, al voltant d’un pati exterior a la planta primera, amb un resultat sorprenent, ja que el més habitual fóra situar aquest pati a la planta baixa.

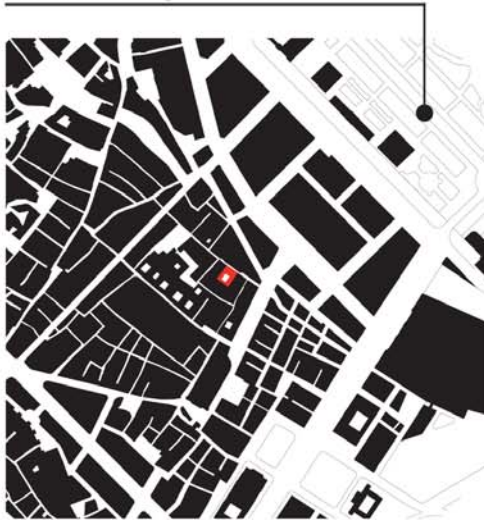
Aquest fet és molt representatiu de la complexa operació del que és nou en relació amb el que és vell en una obra entesa d’una manera tan creativa com és la de La Seca. Els accidents tipològics deguts a la força del programa es converteixen en ocasions per fer de manera diferent i atractiva les constants d’una arquitectura tradicional.

Restauració de l’escola de pintura mural de Sant Sadurní. LLUÍS CASALS

Planta d’emplaçament a Barcelona

Secció de la intervenció

L’escala funciona com una membrana que lliga el que és nou i el que és vell

“El projecte proposa la integració d’un nou estrat sobre els altres”

Manuel Aires Mateus

Ha rebut el Premi FAD, ENOR, el premi de la Biennial Iberoamericana d’Arquitectura i Urbanisme i el Premi Luigi Cosenza. Autor de la llar d’avis d’Alcácer do Sal, el Museu del Far de Santa Marta (Lisboa), la Biblioteca Central i l’Arxíu Municipal de Lisboa

La materialitat ens parla d’un altre temps físic i cultural alhora que ens reinterpreta el lloc des de la seva pròpia realitat i ens planteja, així, com qüestiona les diferents possibilitats d’intervenció.

En aquesta intervenció, realitzada per Meritzell Inaraja a l’antiga fàbrica de la moneda La Seca, s’utilitza el programa com a mitjà per mantenir l’estructura històrica existent, alhora que es conjunta amb una proposta d’ampliació espacial i el treball amb la complexitat de fer una relectura de les preexistències.

La materialitat s’utilitza d’una manera expressiva a la recerca d’una temperatura que harmonitzi la proposta amb les preexistències, que planteji una coherència en la

intervenció i que creï un tot càlid, matèric i equilibrat.

L’espacialitat, els recorreguts i les seqüències d’escales sorgeixen de la preexistència com una realitat latent al lloc, que s’insinua des de la subtils de les alteracions i les transformacions proposades, i potencia el valor de la intervenció.

El projecte proposa la integració d’un estrat més sobre els estrats d’altres temps, assumint d’una manera selectiva la realitat existent i utilitzant-la amb criteri per generar la proposta mateixa. És substancial la lectura del present, sent capaç d’afirmar, però també d’acceptar, la successió de les intervencions que amb diferents enfocaments i usos van anar enriquint el patrimoni existent.

Residência per a gent gran a Alcácer do Sal, Portugal. F. GUERRA